

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.
przeciwko A. Z.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 października 2015 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Toruniu

z dnia 17 października 2014 r., sygn. akt IV Pa 71/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Toruniu w sprawie z powództwa P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. przeciwko A. Z. o zapłatę, oddalił apelację powódki.

Strona powodowa zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na istotne zagadnienie prawne wymagające wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy: czy skorzystanie z uprawnienia, o którym mowa w art. 415 § 6 k.p.k. jest możliwe tylko w przypadku, gdy orzeczenie sądu karnego nakładające na pozwanego obowiązek naprawienia szkody nie było poprzedzone zawarciem ugody pozasądowej, którą pokrzywdzony zawarł wyłącznie w celu zakończenia sprawy karnej i uzyskania częściowego naprawienia szkody? Ponadto w ocenie skarżącej skarga kasacyjna

jest również oczywiście zasadna, ponieważ w ocenie powódki Sąd niezasadnie przyjął, że strony wyraziły zgodny zamiar zawarcia ugody zmierzającej do usunięcia istniejącego między nimi sporu prawnego dotyczącego zasad naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Zdaniem skarżącej Sąd karny nakładając na pozwanego obowiązek naprawienia szkody naruszył art. 415 § 5 zd. 2 k.p.k., gdyż przepis ten eliminuje możliwość zastosowania warunku probacyjnego, o którym mowa w art. 67 § 3 k.k., w sytuacji, w której roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Jeśli więc wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przez odwołanie się do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jak w rozpoznawanej sprawie, wskazuje na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to w uzasadnieniu wniosku winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNP 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi

Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02 LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też postanowienie Sądu Najwyższego z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Przedstawiona przez skarżącą kwestia nie spełnia wskazanych wyżej wymogów w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zauważyć bowiem należy, że skarżąca pod pozorem potrzeby rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego oczekuje od Sądu Najwyższego weryfikacji prawidłowości wykładni spornej ugody. Ponadto zmierza do zakwestionowania ustaleń faktycznych, opisanych na stronie 9 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, zgodnie z którymi strony w trakcie postępowania karnego zawarły ugodę, której przedmiotem było naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się również na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów

są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). Z wyżej wskazanych przyczyn z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika również oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.